

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LV. Simoniae natura explicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

ab utroque, id est à Prælato proprio, & Prælato percussi absolvendus sit, cap. cum illorum eod. si autem percussus sit Clericus secularis, percussus mediocriter absolvendus est à Papa, percussus leviter à solo Episcopo, non à Prælato proprio, cap. religioso eod. tit. in 6.

448 Percussio levis talis dicitur respectivè ad enormem. Absolutè enim semper esse debet gravis, mortaleque peccatum, ad incurrendam excommunicationem. De ea in extravaganti, quam refert Navarrus c. 27. n. 91. sic habetur: *Percussio levis est pugni, palma, manus, pedis, digiti, lapidis, aut baculi, que nullam maculam, neque sigillationem carnis relinquit, neque membrum abscindit, sine dentium effractione, sine avulsione multorum capillorum, sine effusione multo sanguinis.* Nolumus tamen dicere, quòd hujusmodi levis percussio, ut pugno, vel unguibus, fiat atrox ob multo sanguinis effusionem. Ad judicandum tamen qua levis sit percussio, mediocriter, & enormis, volumus diligenter perpendi, non solum factum, sed etiam qualitatem ejus, & modum percussendi, & ledendi, cum omnibus suis circumstantiis, loci, personæ, & alius. Persona, si est Magister, Fundex, Prælatus, Pater, Patronus, aut dignitas percussi injustè à subdito, vel alio se viliori: quia ex hoc interdum censentur graves injurie, qua per se sunt leves, aut mediocres. Et quia conditio negotii non patitur integram determinationem hujus rei, relinquimus tunc arbitrio, ut declares, qua sit levis, aut enormis injuria: admonentes ut potius in dubio declares esse percussorem gravem, & ab ea non posse absolvi, quam declarandum levem esse, præbeas occasionem ledendi statum Ecclesiasticum.

449 Porro levis absolvitur ab Episcopo, in quibuscumque casibus, cap. pervenit de sent. excom. Quoad Regulares, nostræ Constitutiones p. 4. c. 10. n. 3. dicunt posse quidem in foro fori absolvi à Provinciali; quoad forum verò interius; à Sede Apostolica petendam absolutionem. Sed hoc, salvo meliori intelligendum videtur, seclusis privilegiis, si ve stando in jure communi. Spectatis namque privilegiis Regularium Mendicantium, Prælatis eorum concessa est eadem absolvendi potestas, qua Episcopis convenit in suos. Sed hac de re plura alibi.

CAPUT LV.

Simonia natura explicatur.

450 *Simoniam* S. Thomas q. 100. a. 1. definit, quòd sit studiosa voluntas emendi aut vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum. Sed in ea definitione nomine emptionis & venditionis intelligitur omnis contractus non gratuitus, prout ibidem dicit ad 5. sive omnis datio & receptio rei non gratuita temporalis pro spirituali, vel quasi spirituali. Unde quia plerique Noviores abusi sunt Angelicà illà definitione; ad præcludendos abusus ipsorum, simonia definiti potest, studiosa voluntas dandi vel recipiendi temporale pro spiri-

Tom. II.

tuale non gratuito, sed quasi ex debito sive justitie, sive antidotali titulo, sive debitum istud deducatur in pactum, sive absque pacto sit principaliter intentum.

Neque enim audiendi sunt Valentia to. 3. 451 disp. 6. q. 17. & Tannerus to. 3. disp. 5. q. 8. dub. 3. n. 64. aientes non esse simoniam, nisi quando temporale pro spirituali datur vel accipitur ut pretium; id est tamquam æquale pro æquali, non dumtaxat ut motivum, licet principale. Nec idem Tannerus n. 76. cum aliis Junioribus dicens, non esse simoniam, pacto expresso se obligare ad temporale pro spirituali dandum ex gratitudine, non ex justitia. Istas namque, & alias ejusmodi sophisticas argutias excludit simplicitas verborum Christi: *Gratis accepistis, gratis date;* quam accurate & ad litteram in praxi necesse est sequi; nec in his, qua rethoras sophisticas non admittunt, uti sophisticè calliditate, nec aleam periculosam facere, inquit Gennadius Patriarcha Constantinopolitanus cum Synodo sua. Quia (uti post ipsum sapienter advertit Natalis Alexander Theol. Moral. to. 6. l. 2. c. 7. a. 1.) distinctiuncularum hujusmodi vanitas ex eo patet, quòd his admittis simoniæ labes vix aliud esset nisi idæa platonica, qua non reperitur in rebus, quandoquidem per eam facile excusare se possent vel ipsi Simoniacorum Patriarchæ, Balaam, Giezi, Simon Magus. Partum enim curabant, quo titulo, vel modo temporale munus acciperent, dummodo acciperent. Enimverò difficile ostendi potest Giezi alio quam gratuita compensationis titulo munus à Naaman accepisse, nec Elisæus ipsum increpavit quòd pecuniam ut pretium miraculosæ curationis accepisset; sed, *accepisti (inquit) argentum, & accepisti vestes... sed & lepra Naaman adhaerebit tibi.* 4. Reg. 5. Simonemque Petrus increpavit, quòd *donum Dei pecuniâ existimavit possideri:* quod verum est, sive pecunia ut pretio possideatur, sive ut motivo, vel antidotali titulo possideatur.

452 Illa ergo Noviorum opinio divinæ Scripturæ repugnat simplicitati, sicut & generalitati sententiarum, quibus Concilia, Pontifices, Patres simoniam proscribunt. Ita enim generales sunt, ut nullâ earum illa excipiatur species, qua pecunia datur ut motivum, vel ut antidotalis, non ut pretium. Imò vanas illas subtilitates satis excludunt. Primò, dum generaliter dicunt, fas non esse dignitates Ecclesiasticas per pecuniam obtinere, idque facientem deici jubet canon 30. Apostolorum. Secundò, dum rursus generaliter & indistinctè vetant, ne quodlibet præmium offeratur ad Ecclesiæ dignitatem consequendam: *Siquis pro percipienda dignitate quodlibet præmium detulisset fuerit obtulisset, ex eodem tempore anathematis se cognoverit opprobrio condemnatum:* verba sunt Concilii Toletani VIII. Tertio, dum statuunt, in conferendis Ecclesiæ munis terrena utilitatis rationem nullo modo irrepe-

re debere: *In nulla ordinatione* (inquit Gregorius Magnus l. 4. epist. 8.) *Fraternitati vestra commoda quolibet modo surrepant, ne laqueis simoniace... hereseos illaqueetur. Siquis Episcoporum* (ait Concilium Tholosanum anni 1056. can. 1.) *accepta quocumque modo pecunia, ordinaverit Episcopum, Abbatem, Presbyterum, Diaconum, aut quemcumque alium, qui numeratur inter Clericos, ipse gradus sui subiaceat periculo, & qui sic ordinatur, nullum habeat fructum ex huiusmodi mercimonio, sed sit alienus ejus dignitatis, & ordinis, quem per pecuniam acquisivit.*

453 *Dicendum itaque 1°. simoniam proprie dictam plerumque committi absque pacto dandi vel recipiendi temporale pro spirituali. Constat 1°. ex cap. tua nos de simonia, ibi: Simonia committitur, quando aliquis offert bona sua alicui Ecclesie, ut in Canonicum admittatur, etiamsi sine pacto, vel conditione qualibet offerat, si is qui talem donationem facit, eadem intentione ducatur, ut per temporalia bona, qua offert, spiritualia valeat adipisci.*

454 *2°. ex S. Petro Damiano opusc. 31. c. 5. Sunt nonnulli, qui vel antequam Consecrationis exhibeant ministerium, vel ante decimum causae negotium, nullum pacti sunt commodum: postmodum vero tamquam a debitoribus exigunt, & extorquentis remunerationibus vehementer insistant: hi se Giezi non dubitent crimen incurere, qui, postquam Naaman curatus est, jamque revertens, de dono sancti Spiritus ausus est pecuniam postulare. Et sicut ille non aliud quam lepra plagam percussus est, qua homines removebat a castris; sic iste non levi, sed illius labe perfunditur criminis, quod ab Ecclesia separat Sacramentis.*

455 *3°. ex Petro Cantore in verbo abbreviato c. 56. id probante ex sententia Christi Matth. 10. ubi Christus ait: Gratis accepistis, gratis date; hoc namque verbo (inquit) excluditur omnis expectatio muneris, vel obsequii, sive intervenere pacto, sive non; Deus enim in corde videt.*

456 *4°. Christus ibi praecipit rerum spiritualium dispensatoribus ut, sicut Isaias dicit c. 33. excutiant manus suas ab omni munere. Quia scilicet munera excocant oculos sapientium. Deuteron. 16. Unde & Balaam, post acceptum munus a Rege Moab, irruente in se Spiritu Dei, assumpta parabola ait: Dixit Balaam filius Beor, dixit homo cuius obturatus est oculus. Numer. 24. Ne ergo obturentur oculi spiritualia ministrantium, & sic ea vel indignis, vel minus dignis dispensent, iusti sunt ea gratis conferre, manusque suas excutere ab omni munere, sive a lingua, sive ab obsequio, sive a manu. Tria namque dicuntur munerum genera (ait Petrus Damianus l. 2. epist. 1.) scilicet munus a manu, munus ab obsequio, munus a lingua. Munus a manu, pecunia: Munus ab obsequio, obedientia subjectionis: Munus a lingua, favor est adulationis.*

457 *5°. nullum pactum, nec contractus emp-*

tionis & venditionis, intervenit in facto Giezi; ab omnibus tamen habetur, non solum simoniacus, verum & unus ex simoniacorum Patriarchis. Nec Naaman 4. Regum 5. legitur ipsi pecuniam obtulisse per modum pretii, sed gratuita recompensationis; nec Giezi legitur aliter eam exegisse, nec ab Elifao reprehensus, quod pecuniam accepisset ut pretium, sed simpliciter, accepisti argentum, accepisti vestes.

6°. Adrianus quodlib. 9. q. 2. ex Armachano l. 10. c. 19. similiter advertit, quod in facto Simonis Magi nullum pactum fuit; pecuniam obtulit, potestatem sibi dari petiit; ideoque cum eodem concludit, etiam cum sine pacto fit, a simonia liberum non haberi. Enimvero Petrus Act. 8. Simonem velut simoniacum increpavit, quod existimasset donum Dei pecunia possideri. Quod verificatur, si pecunia possideatur tamquam pretio, sive tamquam principali ad dandum motivo.

7°. Can. Salvator 1. q. 3. Urbanus Papa dicit: Qui res ecclesiasticas, non ad hoc ad quod instituta sunt, sed ad propria lucra, munere lingue, vel indebiti obsequii, vel pecunia largitus est, vel adipiscitur, simoniacus est; cum principalis intentio Simonis fuerit sola pecunia avaritia.

8°. Ecclesia ex dictis n. 450. semper pro simoniaciis habuit eos, qui pecunia comparant ecclesiastica beneficia, vel ministeria, absque distinctione pecuniae tamquam pretii, vel tamquam motivi, &c.

9°. ad usuram non requiritur pactum dandi vel recipiendi aliquid ultra sortem, ut constat ex dictis de usura: igitur ad simoniam similiter non requiritur pactum dandi vel accipiendi temporale pro spirituali. Siquidem, ut Sorus ait l. 9. q. 7. a. 3. conclus. 1. pro modo quod usura est in temporalibus, id in spiritualibus est simonia. Et quicquid exhibitum pro re mutuata in rebus temporalibus usuram constituit, si exhibeatur pro re spirituali collata vel conferenda, simoniam constituit, ait Summa Corona p. 3. tr. de simon. n. 11.

10°. vix est Christianus adeo depravata mentis, ut credat, & velit rem spirituales temporali adaequare, tamquam iusto illius pretio; aliis simonia vix unquam sine haeresi reperiretur) cum tamen simoniacos S. Thomas neget proprie & per se esse haereticos) sed semper, vel ut plurimum, qui pecunias beneficia comparant, hoc solum intendunt, pecuniam Collatorum animos provocare ad sibi conferendum beneficium ecclesiasticum, caventque pecuniam offerre ut pretium, emptionisque & venditionis nomine uti; speciosioribus utuntur nominibus, nec tamen excusantur. Quia, ut Innocentius III. ad Episcopum Cantuariensem scribit, in tantum peccatis exigentibus, corda quorundam simoniaca pravitas depravavit, ut in exterminium Canonica sanctionis, & elisionem quodammodo arvis iudicii, lucris temporalibus inhiantes... simo-

niam sub honesto nomine pallient, quasi, mutato nomine, culpa transferatur & poena. Verum nec Deus (secundum Apostolum) irridetur, nec tales Simonis factatores, etsi temporalem in praesenti forsan eludant, in futura poenam effugiunt sempiternam: cum nec honestas nominis, criminis malitiam palliat, nec vox poterit abolere reatum.

463 Propterea Facultas Lovaniensis anno 1657. ad instantiam Episcopi Gandavenfis, hanc reprobavit propositionem: *Dare temporale pro spiritali non est simonia, quando temporale non datur tamquam pretium, sed dumtaxat tamquam motivum conferendi vel efficiendi spirituale; vel etiam quando temporale sit solum compensatio gratuita pro spiritali, autem contra.* Imo etiam si sit finis ipsius rei spiritalis, sic ut illud pluries aestimetur quam res spiritalis. Quam etiam propositionem Episcopus Namurcentis anno 1659. cum sua Synodo, sicut & alias sexdecim reprobavit, tamquam novas, periculosas, & salutis animarum destructivas. Eandem plures etiam Episcopi Galliarum improbarunt. Archiepiscopus Senonensis in censura anni 1658. *Hec (inquit) doctrina, qua simonia contra jus divinum crimine eos omnes liberat, qui pecuniam propter sacerdotia vel dederunt, vel acceperunt, modo pecunia motivi locum habeat, non pretii, tota falsa, nefaria, impia est; haeresim simoniacam, toties à sacris Conciliis & Pontificibus damnatam, subdole renovans, & ad implendam lupis Ecclesiam, & corrumpendam ejus in ipso fonte, hoc est Sacerdotum ordine, sanctitatem inventa.* Episcopus quoque Cadurcensis eodem anno: *Hec doctrina falsa est, erronea, scandalosa, perniciosa, sacris Canonibus contraria, atque ad simoniam quamcumque aditum aperiens.* Iisdem penè verbis eam confixerunt Vicarii Generales Ecclesiae Parisiensis, addentes eam ab Innocentio III. damnatam fuisse in Concilio Lateran. cap. 63.

464 Postremò Facultas Theologica Parisiensis eodem anno: *Hec (inquit) propositio, quae Author Apologiae Casuistarum prae tendit, eum qui mente fixum teneret propositum actuale, vel habituale, nunquam rem spiritualem adequandi cum re temporali; neque credendi hanc esse posse pretium illius, non commissurum simoniam juris divini, conferendo rem spiritualem in recognitionem rei temporalis: est falsa, temeraria, perniciosa, scandalosa, aditum aperiens ad simoniam quamcumque contra jus divinum.*

465 Dicendum 2º. accipere temporale pro spiritali, tamquam finem vel motivum principalem dandi spirituale, vera est simonia juris divini & humani. Ita Gerson in tract. de simonia. Estque communis sententia veterum Theologorum & Canonistarum, teste Suarez l. 4. de simonia c. 3. Ita enim (inquit) tenet Glossa, Hostiensis, Panormitanus, Navarrus, S. Thomas, Cajetanus, Major, Durandus, Altifiodorensis, Adrianus, Corduba, &c.

466 Enimverò S. Thomas in 4. dist. 25. q. 3.

a. 3. docet, quòd si Judex Ecclesiasticus sententiam tulerit ex motivo accipiendi aliquid temporale, apud Deum, qui cor videt, simonia est, & in parvis, & in magnis rebus, si animus Judicis ex eis flectatur. Item quòd ille qui dat aliquid spirituale pro favore vel laude acquitenda, non est dubium quin simoniam committeret. Et idèd quando preces sunt pro indigno, si nihil aliud movet nisi favor, manifestè simonia committitur, si propter hoc beneficium Ecclesiasticum datur. Si autem pro digno fiant, quantum ad iudicium hominum probabile est quòd datus magis moveatur intuitu dignitatis personae, quam favore precum, vel timore rogantis, & idèd non reputatur simonia. Si tamen principaliter moveatur favore precum, vel timore rogantis, quantum ad iudicium divinum simoniam committit. & rogatus, & rogans. Similiter 2. 2. q. 100. a. 2. ad 5. ait esse simoniam, pecunià sibi parare viam ad rem spiritualem obtinendam. Et a. 5. ad 1. esse simoniam, si Episcopus det alicui beneficium ob temporalia obsequia, sibi vel consanguineis suis exhibita. Et ad 2. *Si aliquis dat beneficium Ecclesiasticum alicui hoc pacto, vel intentione, ut exinde suis consanguineis provideat, est manifesta simonia.* Et ad 3. *Munus à lingua dicitur vel ipsa laus pertinens ad favorem humanum, qui sub pretio cadit, vel etiam preces ex quibus acquiritur favor humanus, vel contrarium evitatur.* Et idèd si aliquis principaliter ad hoc intendit, simoniam committit. Videtur autem ad hoc principaliter intendere, qui preces pro indigno porrectas exaudit: unde ipsum factum est simoniacum. Si autem preces pro digno porrigantur, ipsum factum non est simoniacum: quia subest debita causa, ex qua illi, pro quo preces porriguntur, spirituale aliquid confertur. Tamen potest esse simonia in intentione, si non attendatur ad dignitatem personae, sed ad favorem humanum. Si verò aliquis pro se rogat, ut obtineat curam animarum, ex ipsa presumptione redditur indignus: & sic preces sunt pro indigno. Licet tamen potest aliquis, si sit indigenus, pro se beneficium Ecclesiasticum petere sine cura animarum.

Dices tamen 1º. S. Thomas citatà q. 100. a. 5. ad 2. in 4. dist. 25. q. 3. a. 3. ad 7. & quodlib. 5. a. 23. dicit quòd simonia circa emptionem & venditionem consistit. Et idèd si Praelatus intendit obligare eum, cui dat beneficium Ecclesiasticum, ad aliquam recompensationem, faciendam sibi, vel suis consanguineis, intentio simoniaca est. Si verò non intendit eum obligare, sed intendit quòd ille sibi, vel suis, sponte temporaliter recompenset, est quidem prava intentio & carnalis, sed non simoniaca. Respondeo S. Thomam ibi nomine venditionis & emptionis intelligere omnem dationem & receptionem non gratuitam; siquidem q. illà 3. a. 3. expressè dicit, quòd quicumque pro aliquo temporali commodo dat aliquid spirituale, vel annexum, simoniam committit. Unde cum

addit, quod Prælatus non intendens obligare ad recompensationem faciendam, non est simoniacus, non loquitur de obligatione iustitiæ, sed vel iustitiæ, vel gratitudinis, vel cuiuscumque moralis coactionis, vel quasi coactionis, ita ut dans non det omnino spontaneè, nec purè gratis. Nec tamen S. Doctor à culpa excusat intentionem accipiendi recompensationem spontaneam & gratuitam: cum eam pravam & carnalem vocet; sed solum excusat à culpa simoniæ.

468 Dices 2°. qui dat pauperibus eleëmofynam, ut orationis ipsorum suffragia impetret, juxta S. Doctorem q. 100. a. 3. ad 3. non est simoniacus, si non intendat suffragia illa emere, sed animos pauperum dumtaxat ad ea per gratuitum beneficium provocare: quamvis eleëmofynam aliàs daturus non esset. Similiter ergo qui aliquid temporale dat Collatori beneficii, ut spirituale beneficium ab ipso impetret, si non intendat illud emere, sed per gratuitum donum Collatoris animum dumtaxat provocare, non est simoniacus.

Respondeo negando consequentiam: quia dantes eleëmofynam pauperibus, ut orationum suffragia ab ipsis impetrent, in nullo derogant orationum istarum excellentiæ, nec ordini divinæ providentiæ: quia illas non exigunt nisi titulo eleëmofynæ spiritualis, grati & ex charitate præstandæ pro spiritualibus necessitatibus suis, secundum ordinem divinæ providentiæ, quæ vult divites spiritualibus precum eleëmofynis juvari à pauperibus quos corporalibus eleëmofynis juvant. Qui verò pecuniis Collatorum animos provocant ad beneficium Ecclesiasticum sibi conferendum, derogant excellentiæ beneficii spiritualis, illud contra divinæ providentiæ ordinem faciendo servire suis vel alienis cupiditatibus, tractandoque velut comparabile rebus temporalibus.

469 Dices 3°. temporale pro spirituali acceptum, vel datum, per modum gratitudinis, non continet simoniam, juxta caput 30. de simonia, ubi Innocentius III. dicit: *Illud gratanter recipi poterit, quod fuerit sine taxatione pretii gratis oblatum.* Ergo solum datum vel acceptum per modum pretii simoniam continet.

Respondeo negando consequentiam: tamen enim datum vel acceptum receptione omnino gratuitâ non sit simoniacum: secus datum vel acceptum datione & receptione onerosâ, sive non omnino gratuitâ, quam Innocentius III. intelligit per dationem vel receptionem cum pretii taxatione; pretii nomen latè accipiendo. Idem namque Pontifex ibidem cap. 34. disertè ait, quod *qui absque pacto vel conditione bona sua offert Ecclesie, rogans humiliter in Canonicum admitti, si eâ intentione ducatur, ut per temporalia bona que offert, spiritualia valeat adipisci, simonia est.*

CAPUT XVI.

Simonia malitia explicatur.

Simoniam ex genere suo esse malam S. Tho. 470
Smas q. 100. a. 1. & in 4. dist. 25. q. 2. a. 2. q. 1. probat ex triplici capite. 1°. quia res spiritualis non potest aliquo terreno pretio compensari, ut de sapientia dicitur Prov. 3. *Pretiosior est cunctis opibus, & omnia que desiderantur, hinc non valent comparari.* Unde etiam Petrus in ipsa sui radice simoniacam pravitatem condemnans dixit: *Pecunia tua recum sit in perditionem; quoniam donum Dei existimasti pecuniâ possideri.*

2°. *id non potest esse debita venditionis materia, cuius venditor non est dominus.* Prælatus autem Ecclesie non est dominus spiritualium rerum, sed dispensator, juxta illud 1. Cor. 4. *Sic nos existimet homo, ut Ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei.*

3°. quia venditio, id est datio non gratuita, repugnat spiritualium origini, quæ est gratuita voluntas Dei. Unde & Dominus dicit Matth. 10. *Gratis accepistis, gratis date.* Et ideò aliquis spiritualia non gratis donans, sed pro re temporali, *irreverentiam exhibet Deo, & rebus divinis, propter quod peccat peccato irreligiositatis, injuriamque gratiæ facit,* qui eam gratis non dat: quia gratia ex hoc nomen accepit, quod gratis datur.

Ex secundo capite, de quo num 471. peritur malitia simoniæ, consistentis in permutatione unius rei spiritualis absque legitima auctoritate facta cum alia re spirituali: tamen enim sic permutans, non appetit rem spirituales pretio temporali; eam tamen perinde tractat, ac si foret ejus dominus, de ea disponendo contra voluntatem Domini, scilicet Dei.

CAPUT LVII.

Simonia multiplex divisio.

Simoniam dividitur 1°. in mentalem, conventionalem, & realem. *Mentalis* est quæ solo animi consensu perficitur, absque exteriori pacto, vel manifestatione intentionis simoniacæ. *Conventionalis* est quæ fit cum exteriori conventionem, seu pacto explicito, vel implicito, sed conventio illa nondum est executioni mandata, saltem ex utraque parte: vel quia pecunia v. g. nondum est data: vel quia beneficium nondum collatum. *Realis* est illa, in qua tria hæc actu concurrunt, pactio, seu conventio mutua, rei temporalis traditio (vel saltem partis illius) & receptio rei sacræ.

Ad conventionalem pertinet *simonia confidentia*, in eo consistens, quod beneficium conferens, vel resignans, Collatarium, vel resignatarium obliget, ut illud sibi, vel alteri (v. g. suo nepoti) suo tempore postea resignet, vel fructus aut pensionem sibi vel alteri præstet. Inde enim confidentialis dicitur, quod conferens vel resignans isti fidat conventionem, & in vim illius beneficium ipsum, vel fructus